

nye lignende Forsøg, naar det første har viist sig at være vellykket. Hvad endelig angaar Statskassens Bidrag til de tekniske Skolers Drift, skal jeg bringe i Erindring, hvad der findes anført i Anmærkninger til Finansloven, at den foreslaaede Forhøielse har sin naturlige Grund deri, at de tekniske Skolers Antal Aar for Aar vøyer, hvortil jo Rigsdagen selv yder sin Støtte og sit Bidrag. Det er da klart, at naar den samlede Sum, som skal anvendes til Understøttelse af disse Skolers Drift, bliver uforandret, men Skolernes Antal vøyer, bliver Følgen den, at hver Skole Aar for Aar faar mindre Tilskud end tidligere, og man vil saaledes bevirke, at Skolernes Drift foregaar under stadig uanseligere Forhold og i mere begrændset Omfang, medens det havde været ønskeligt, at der kunde foregaa en stadig Udvidelse. Den Forsøgelse af Bidraget, som her er foreslaaet, har netop til Diemed at kunne gjøre det muligt at give de enkelte Skoler det samme Tilskud som hidtil, idet det er ophøst, at der i Finansaaaret 1881—82 kun var 64 Skoler, som fik Tilskud, medens Antallet i 1883—84 var vøyet til 71 og jo yderligere er vøyet senere, saaledes at disse 10,000 Kr. netop kun svare til den Forsøgelse, som har fundet Sted i Skolernes Antal. Hertil skal jeg indskrænke mig, idet jeg endnu kun udtaler, at jeg fuldt kan slutte mig til de Bemærkninger, som ere fremkomne fra den ærede Ordfører med Hensyn til det Ønskelige i, at der maatte blive truffen hensigtsmæssige Foranstaltninger til Fremme af Smørepporten.

Ordføreren (Holstein): Naar jeg begjærer Ordet paany, er det ikke for mig at modstige den ærede Ordfører for Mindretallet, men fordi jeg har glemt for at gjøre en Bemærkning, jeg vilde have gjort i Anledning af Bemærkningen i Betænkningen vedrørende de kongelige Slotte. Ved at omtale forskellige Ændringsforslag kom jeg bort deraf og fik ikke jagt Bemærkningen, men jeg tror, det er rigtigt, at jeg gjør den, forinden den høitærede Minister tager Ordet. I Betænkningen vil den høitærede Minister se, at Udvalgets Flertal har udtalt sin Misbilligelse af, at Dispositionen over Christian d. 7des Palais har fundet Sted, saaledes som sket er, uden Samvirken med Rigsdagen. Det fremgaar af den Skrivelse, som er meddelt af den høitærede Minister, at der ganske faa Dage, før Rigsdagen traadte sammen, ved en Resolution af 27. Oktober f. A. er blevet bifaldet en midlertidig Ordning, hvorefter Christian VII's Palais indtil videre stilles til Disposition for den kongelige Ci-

villiste, samt at Udenrigsministeriet overflyttes til Christian VIII's Palais i hvilket der tillige vil være at afgive Lokaler til andre offentlige Institutioner. Dette er aabenbart ikke i Overensstemmelse med Grundlovens Bestemmelse om Civillisten og heller ikke med den Praxis, vi hidtil have havt. Den nuværende Civilliste blev bestemt ved Lov af 17de Decbr. 1863, og i dennes § 2 findes den Bestemmelse, at der til Hans Majestæt den nuværende Konge skulde afgives et af Palais'erne paa Amalienborg. Skjøndt der allerede i selve Civillisteloven var en almindelig Bemyndigelse til at tage et af Palais'erne paa Amalienborg, ansaa den daværende Regjering dette dog for ikke for en tilstrækkelig Bemyndigelse til at vælge det Palais, det netop ønskede eller til at afgjøre Sagen administrativt, og Aaret efter, nemlig 1864, forelagde den et nyt Lovforslag i saa Henseende, og der vedtoges saa en Lov af 31. Marts 1864, hvorved Frederik VI's Palais paa Amalienborg henlægges overensstemmende med Lov angaaende Bidrag til Kong Christian IX's Civilliste af 17. Decbr. 1863 § 2, under Civillisten, og Udenrigsministeriet bemyndiges til at foranstalte Palais'et afleveret, saa snart et for Høiesteret passende Lokale andetsteds paa Monarkiets Finantsers Regning er blevet indrettet. Denne Praxis er fuldstændig forladt af den høitærede Minister denne Gang. Her har han administrativt foretaget en Henlæggelse til Civillisten af et Palais, der ikke ved Lov høyer under Civillisten, og det er saa meget mærkeligere, at den høitærede Minister har gjort det, som der slet ikke var nogen Nødvendighed derfor. Skulde Sagen virkelig have været saa paatrængende, at det var nødvendigt otte Dage før Forhandling kunde finde Sted i Rigsdagen, at træffe en Ordning af Sagen, burde det have været sket ved foreløbig Lov, og denne foreløbige Lov burde da naturligvis have været forelagt Rigsdagen, saa snart den var traadt sammen, og derigjennem Repræsentationens Samtykke være blevet tilveiebragt, og en Ordning være truffen enten ved en Lov enten midlertidigt eller endeligt. Men den høitærede Minister kunde ogsaa være gaaet den Vej at udsætte denne Foranstaltning et Par Dage, indtil Rigsdagen var traadt sammen, og da have søgt at ordne Spørgsmaalet i Overensstemmelse med Lovgivningsmagten, saaledes som det ofte er sket, og han kunde saa meget mere gjøre dette, som han jo ikke havde nogen Grund til at antage, at Rigsdagen skulde modsætte sig en rimelig og forstændig Ordning paa dette Omraade. Det er altsaa forekommer det os, en mærkelig og med den